

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 26.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις 1) Ἀπορρίψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Πύργου δημοσίου κατήγορου. — 2) Ἀπορρίψις τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 ἀγωγῆς τοῦ Παναγιώτου Παπαδιαμαντοπούλου. — 3) Ἀπορρίψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἀντωνίου Σ. Ἀντωνοπούλου. — 4) Ἀναίρεσις τῶν δύο ἀπὸ 18 καὶ 23 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 115 καὶ 126 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἑφετών καὶ τῶν ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 133 τοῦ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖου κ.τ.λ.

(Ἀπόφ. Ποιν. ῥ.τ.) (Ἀριθ. Πρωτοκόλ. 507).
1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ἰω. Γ. Τυπάλδου, τῶν παρέδρων Κ.Κ. Γ. Αφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ τοῦ δικηγόρου Κ. Ἰωάν. Κόνιαρη ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ.Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ράζην, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσως.

Ὁ Μαῦρος Ζορπᾶς ἐκ τοῦ χωρίου Καράτουλα ἐκατηγορήθη παρὰ τοῦ Ἄνδρ. Μαυροπούλου, ἰδιώτου κατήγορου ἐνώπιον τοῦ ἐν Πύργῳ πταισματοδικεῖου ὅτι κατὰ τὴν 7 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαρτίου ε. ε. ἤκισε θανατηφόρως διὰ ξύλου τὸν εἰρημένον Α. Μαυρόπουλον. Τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 60 ἀποφάσεώς του κηρύξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον αἰκιῶν τὸν καταδικάσεν εἰς πρόστιμον 6 δραχμ. κ.τ.λ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ δημοσίου κατήγορος διὰ τοὺς λόγους. 1 Ὅτι παρέλήθη ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου. 2 Διότι ὁ καταδικασθεὶς ὑποβάλλεται εἰς ἔξοδα σφραγιστοῦ χάρτου πλείω τοῦ πραγματικῶς καταναλωθέντος. 3 Διότι δὲν ἐκκαθαρίζει τὰ ἐπιδικασθέντα ἔξοδα.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑ' ἀπορρίψῃ ἢ αἰτήσις τῆς ἀναίρεσως ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ δημοσίου κατήγορος δὲν ἔχει ἀπὸ τὸν νόμον τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 359 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδιασμένον μὲ τὸ 357 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας

τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς ἀνίρεσιν προσφυγῆς κατὰ ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικεῖου ἐκδοθεῖσης ἀνεκκλήτως ἀνήκει εἰς μόνου; τοὺς διαδίκου; οἱ δὲ δημοσίου κατήγοροι φέρουσι χαρακτηριστὰ διαδίκου μόνον ὁσάντις διώκουσιν ἐπὶ δικαστηρίου ἀξιοποιῶν τινὰ πράξιν αὐτεπαγγέλτως, ἢ ἀντιπροσωπεύουσι τὸν ἐγκαλοῦντα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἰσαχθείσης, ἰδιωτικῆς τῆς κατηγορίας καὶ ἐνεργήσαντος τοῦ ἰδιώτου κατήγορου τὰ εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ νόμου, κατὰ τὰ ἄρθρ. 292 καὶ 331 τῆς ποιν. δικονομ. χρησιμοποιούμενα δικιώματα, ὁ δημοσίου κατήγορος παρασταθεὶς καὶ ἀγορεύσας μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ νόμου δὲν εἶχε χαρακτηριστὰ διαδίκου, ἐπομένως κατὰ τὸ 359 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν δύναται νὰ ζητησῇ ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσως αἰτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Πύργου δημοσίου κατήγορου, ἥτις ἔγεινεν κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἀπριλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 60 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικεῖου Πύργου, καὶ ἀπορραρίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Σεπτ. μὲρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 121). (Ἀρ. Πρωτοκ. 460).
2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ἰ. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Κ.Κ. Γ. Αφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ.Κ. Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ράζην, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 τοῦ ἐνεσῶτος

μηνός διά να δικάση μεταξύ του Παναγιώτου Παπαδιαμαντοπούλου, έναγοντος, και του Άγγελῆ Σακέτου έναγομένου ἀμφοτέρων κατοίκων Πατρῶν, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Κατὰ τὴν 15 Μαΐου 1835 ὁ Π. Παπαδιαμαντόπουλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Άγγελῆ Σακέτου ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν 562 τἀλλήλων, τιμήματος 20,822 λιτρῶν σταφίδος, τὴν ὁποίαν κατὰ τοῦ 1832 δυνάμει διαταγῆς τοῦ τότε διοικητοῦ Πατρῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ Κίτζου Τζαβέλλα, ἥτις ἐπροκαλέσθη δι' αἰτήσεως τῆς Ἑλένης Σακέτου, ὁ Άγγελῆς Σακέτος ἔλαθεν ἐνεργῶν ὡς ὑπάλληλος τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τὸν Α. Κοντογούρην ἀγοραστὴν τῆς ῥηθείσης σταφίδος καὶ παρεκατέθεσεν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς διοικήσεως πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεων τινῶν τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλένης κατὰ τῶν ἀδελφῶν Παπαδιαμαντοπούλων, καὶ τὸ ὅποιον ποσὸν μετέπειτα λαβὼν ἀπὸ τὸ Διοικητήριον ὁ ῥηθείς ἀρχηγὸς Κίτζος Τσαβέλλας μετεχειρίσθη εἰς τὰς χρεῖρας τῶν στρατιωτῶν του. Τὸ εἰρημένον πρωτοδικεῖον δικάσαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, κατεδίκασε τὸν Σακέτον δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 294 εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ζητουμένης ποσότητος. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Σακέτος εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 123 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικαίου. Ἀναιρεθείσης δὲ κατ' αἴτησιν τοῦ Σακέτου τῆς ἀνωτέρου ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεως τοῦ ἀρείου πάγου παρουσιάσθη κατὰ συνείπειαν αὐτῆς μόνον ὁ Άγγελῆς Σακέτος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Π. Παπαδιαμαντοπούλου·

Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ έναγομένου, καὶ τὸν εισαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ Άγγελῆς Σακέτος παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Α. Κοντογούρην, ἀγοραστὴν τῆς σταφίδος τοῦ έναγοντος, τὸ τίμημα αὐτῆς, συνιστάμενον εἰς 562 τἀλλήρα τῆς βεγίνας καὶ 78/100 καὶ παρακατέθεσας αὐτὰ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Διοικήσεως πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεων τινῶν τῆς συζύγου τοῦ Ἑλένης κατὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Παπαδιαμαντοπούλων, δὲν ἐνήργησεν ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ἀλλὰ κατ' ἐντολὴν τῆς συζύγου του· ἡ δὲ κατάσχεσις ἐπροκαλέσθη ἀπὸ μόνην τὴν Ἑλένην ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ ἀνδρός τῆς Σακέτου καὶ διετάχθη παρὰ τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Κίτζου Τζαβέλλα καὶ τοῦ ἀναπληροῦντος τὰ χρεῖα διοικητοῦ, αἵτινες μόνον εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πράξιν ταύτην, ἂν ἦτο παράνομος, ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ Σακέτος·

Ἐπειδὴ ὁ Σακέτος δὲν ἀπῆλαυσε καμμίαν ὠφελειαν

ἀπὸ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κατάσχεσιν καὶ παρακαταθήκην, διότι αὐτὴ ἔγεινε πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλένης, ἐπομένως ἡ νομικὴ ἀρχὴ, «ὅτι οὐ δεῖ γίνεσθαι τινα πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἐτέρου ζημίας» δὲν ἔχει χωρὰν ἐπὶ τοῦ προκειμένου·

Ἐπειδὴ ἂν ἡ Ἑλένη, σύζυγος τοῦ Σακέτου, διὰ παρανόμου αἰτήσεώς της ἔγεινε αἴτιος τῆς ἐπεμβάσεως τῶν τότε ἀρχῶν καὶ τῆς κατασχέσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἠκολούθησεν ἡ ζημία, τὴν ὁποίαν διέσχουρίζονται οἱ έναγοντες, δύνανται αὐτὴ νὰ ἐναχθῆ ἐπὶ ἀποζημιώσει, ὁ δὲ Σακέτος διὰ τῆς ἀθώας πράξεώς της παραλαβῆς τῶν χρημάτων, ἢ ἐνεργῶν κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν ἀνωτέρων του, δὲν ἐδύνατο νὰ γείνη ὑπεύθυνος εἰς τοὺς ζημιωθέντας·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 ἀγωγὴν τοῦ Παναγιώτου Παπαδιαμαντοπούλου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ Άγγελῆ Σακέτου περὶ ἀποδόσεως 562 τἀλλήρων βεγίνας καὶ 78/100 μεσεγγυθέντων κατ' αἴτησιν τῆς Ἑλένης Σακέτου, καὶ καταδικάζει τὸν έναγοντα Π. Παπαδιαμαντόπουλον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα. ἔξοδα τοῦ Άγγελῆ Σακέτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Αὐγούστου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεῦθη ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

(Ἀπόφ. πολ. 122). (Ἀριθ. Πρωτοκόλ. 461).
3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Αφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ τοῦ δικηγόρου Κ. Ι. Κόνιαρη ἀναπληροῦντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ.Κ. Ιω. Αν. Σωμάκην, Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός διὰ νὰ δικάση μεταξύ τοῦ Ἀντωνίου Σ. Ἀντωνοπούλου, κατοίκου Καλαμῶν, ἀναιρεσιέντος, καὶ τοῦ Πηνάγου Λογοθέτου, κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως·

Ὁ ἐν Ζακύνθῳ Παναγιώτης Α. Ἀντωνόπουλος ἐξέδωκε κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1830 τρεῖς συναλλαγματικὰς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Νικολάου Χ. Μπούτζικ καὶ εἰς ἕαρος τοῦ ἐν Καλάμαις Ἀντωνίου Σ. Ἀντωνοπούλου, πληρωτέας εἰς διαφόρους ὄρισμένας ἐποχὰς. Ὁ Ἀντώνης Σ. Ἀντωνόπουλος ἐδέχθη κατὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1830 τὰς ῥηθείσας συναλλαγματικὰς, ἀλλ' εἰς τὴν λῆξιν τῆς

προθεσμίας ήρνήθη τὴν πληρωμὴν αὐτῶν. Ἐν τούτοις αἱ συναλλαγματικαὶ αὐταὶ δι' ἐπισθογραφήσεως μετέβησαν παρὰ τοῦ Μπούτζια εἰς τὸν Σπυρίδωνα Βλασσόπουλον καὶ παρὰ τούτου εἰς τὸν Πανάγον Ἀλεξίου Λογοθέτην, ὅστις διαμαρτυρηθεὶς ἐπαρουσίασεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πύλῳ πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀποδέκτου ἀναιτῶν τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ τόκου. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 176 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι αἱ παρὰ τοῦ Νικολάου Χ. Μπούτζια γεινόμεναι ὀπισθογραφῆσεις εἰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος συναλλαγματικὸς εἶναι ἀχρονολόγητοι καὶ δὲν ἐκφράζουσι τὴν δοθεῖσαν ἀξίαν. Ὁ ἐνάγων ἐξεκάλεσε τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν, τὴ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν στηρίχθη ἐπὶ τὸ 121 ἀρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅτι δηλ. ὁ ἐναγόμενος ἀποδεχθεὶς ἀπαξ τὰς συναλλαγματικὰς δὲν δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀποδοχὴν του, μετεῤῥύθμισε τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν καὶ κατεδίκασε τὸν Ἀντωνόπουλον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν συναλλαγματικῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Ἀντωνόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν τὰ ἀρθρα 121, 110 καὶ 137 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὅτι παρεβιάσθησαν ὡσαύτως καὶ τὰ ἀρθρ. 91 92 155 καὶ 170 τῆς πολ. δικονομίας, ὅτι τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια δίδονται ὡς συναλλαγματικαί, δὲν φέρουν χαρακτηριστὰ συναλλαγματικῶν, διότι δὲν ἐκφράζεται εἰς αὐτὰς ἡ ληφθεῖσα ἀξία.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ἰω. Γ. Τυπαλδου, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀπόντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ υἱοῦ του Δημήτριου Ἀντωνοπούλου, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπόντος, καὶ τὸν εισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἄρθρ. 138 ἀρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἡ ἀτακτος ὀπισθογραφῆσις ἰσχύει ὡς ἐντολὴ, καὶ δυνάμει τοιαύτης ἐντολῆς ἡ κυριότης τῆς ὀπισθογραφῆσεως συναλλαγματικῆς δύναται νὰ μεταφερθῇ καλῆ πίστει εἰς τρίτον πρόσωπον, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐντολέως κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου, ἂν ἔχη χώραν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οἱ δι' ἔλλειψιν χρονολογίας ἀτακτοὶ ὀπισθογραφήσεις τῶν δύο συναλλαγματικῶν ἀπὸ μέρους τοῦ Νικολάου Χ. Μπούτζια (πρὸς ὄφελος τοῦ ὁποίου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν ἐν Ζακύνθῳ Πάν. Α. Ἀντωνόπουλον) πρὸς τὸν ἐν Πάτραις Σ. Βλασσόπουλον ἰσχύουν ὡς ἐντολὴ διὰ νὰ παρῆλθῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 121 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅταν ἀποδεχθῇ τις συναλλαγματικὴν εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρῶσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ δὲν ἐμπορεῖ πλέον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δοθεῖσαν ἀποδοχὴν του διὰ πᾶν εἶδος ἀταξίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ Ἀντωνίος Ἀντωνόπουλος

εἶχεν ἀποδεχθῆ νὰ πληρῶσῃ τὰς συναλλαγματικὰς περὶ ὧν ὁ λόγος, καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ προτείνῃ τὰς ἀταξίας, αἱ ὅποια ἦτον ἤδη σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν ἀποδοχὴν του.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ ἀναπόδεικτον τὸν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος προτεινόμενον κατὰ τοῦ Μπαχώμη συμφηρισμόν, ἐδίκασε περὶ τῆς ἰσχύος πραγματικῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὁ δὲ ἀρειος πάγος ἐπὶ πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων δὲν δύναται νὰ δικάσῃ.

Ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ τοῦ Μπαχώμη ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1829 καὶ 15 Φεβρουαρίου 1830, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀνάγεται εἰς τὴν στάθμισιν τῶν ἀποδείξεων, καὶ ὡς πραγματικοὶ λόγοι δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀρειοῦ πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀντωνίου Σ. Ἀντωνοπούλου, ἧτις ἐγένεε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιόντα Ἀν. Σ. Ἀντωνόπουλον εἰς τὸ πρόστιμον τῶν διακοσίων δραχμῶν εἰς τὰ δικαστικά δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις τὴν εἰκοστὴν Αὐγούστου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Αθήναις τὴν 31 Αὐγούστου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 123). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 452).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ἰω. Γ. Τυπαλδου, τῶν παρῆδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Α. Ν. Φωτίλα καὶ τοῦ δικηγόρου Κ. Ι. Κόνιαρη ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ.Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 τοῦ ἐνεσθῶτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Τζανῆ Κανδιδιώρου, κατοίκου Τριπόλεως ἀναιρεσιόντος παρόντος, καὶ τῶν Γεωρ. Καρακατζάνη, Παναγιώτου Μουμουτζῆ, Ἰω. Γεωργοπούλου, Ἀναστασίου Γεωργοπούλου, Χαραλάμπου Ζέγγελη καὶ Κωνσ. Γαλανοπούλου, κατοίκων τῆς αὐτῆς πόλεως ἀναιρεσιβλήτων ἀπόντων, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Γεώργιος Καρακατζάνης, Παναγιώτης Μουμουτζῆς κ.τ.λ. ἐνοικιαστὰι τῶν κατὰ τὸ 1834 ἔτος προσόδων τῶν περὶ τῆς Μαντινείας κοινοτήτων Μπουσούκης, Πα-

λεού, Δουκά και λ.π. είνηνσαν άγωγήν ένώπιον τών έν Τριπόλει πρωτοδικών κατά του Τζανή Κανδελώρου ζητούντος να υποχρεωθή να αποδόση εις αυτούς τον φόρον του οίνου προελθόντα εκ των άμπελώνων των παρ' αυτών ένοικιασθέντων κοινοτήτων, τον όποιον είσκομισθέντα κατά συμφωνίαν γενομένην μεταξύ αυτών και των φορολογουμένων εις τας αποθήκας της Τριπόλεως εισέπραξεν ο ειρημένος Κανδιλώρος. Το ειρημένον πρωτοδικειον διά της από 11 Ιουλίου 1835 και υπ' αριθ. 133 αποφάσεως του κτεδίκασε τον έναγόμενον εις τας απαιτήσεις των έναγόντων. Την απόφασιν ταύτην των πρωτοδικών εξακάλεσεν ο Κανδιλώρος εις το δικαστήριον των έν Ναυπλίω έφετών, το όποιον αφού προηγουμένως διά της υπ' αριθ. 115 προδικαστικής αποφάσεως του απέρριψε την πρότασιν του εκκαλούντος περι άνακωίσεως της έφεσίμου δίκης εις το δημόσιον και συμπαραλαβής αυτού εις αυτήν, έδικασε την κυρίαν υπόθεσιν και διά της υπ' αριθ. 126 αποφάσεως του απέρριψε την έφessin. Της αποφάσεως ταύτης των έφετών μετά της προδικαστικής εζήτησε την άναίρεσιν ο Τζανής Κανδιλώρος δι' υπέρβασιν καθηκότων, μη τήρησιν διαδικαστικού τύπου και ψευδή εφαρμογήν νόμων.

Ακούσαν την έκθεσιν του άρεοπ. Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τον δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον του άναρσειόντος, άναπτύξαντα μόνον τον λόγον τον άφορώντα την έσφαλμένην εφαρμογήν των άρθρων 618 §. 4 και 532 §. 3 και την παραβίασιν του 531 της πολ. δικονομ. τούτες την παράλειψιν της πρds συμβιβασμόν άποπειρας.

Ακούσαν και τον εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τον νόμον.

Επειδή κατά το 532 άρθ. αριθ. 3 της πολ. δικονομ. άποπειρα πρds συμβιβασμόν δεν είναι αναγκαία επί συνοπτικών και κατεπειγουσών υποθέσεων, ως τοιαυται δε θεωρούνται κατά το 618 άρθ. αριθ. 4 της πολ. δικονομ. διαφοραί περι συμβολαίων ένοικιάσεως ή μισθώσεως κτημάτων, τούτεστι διαφοραί μεταξύ του ένοικιάζοντος κτημάτι και του ένοικιαστού, πηγάζουσιν εκ του μεταξύ αυτών συμβολαίου, ως γίνεται φανερώτερον εκ του συνδυασμού του άρθ. 490 αριθ. 9 της πολ. δικ. εις το όποιον παραπέμπει το άνω ρηθέν άρθ. 618 της πολ. δικον. επί δε του προκειμένου δεν υπάρχει δίκη μεταξύ ένοικιάζοντος και ένοικιαστού περι συμβολαίου ένοικιάσεως ή μισθώσεως κτηματος, αλλά δίκη μεταξύ αγορασάντων μεν δημοσίου προσόδου, διαφερομένων όμως δι' απαιτήσεις υπαρχούσας όχι μεταξύ πωλητοϋ ή αγοραστοϋ των προσόδων τούτων, αλλά πρds τρίτον πρόσω-

πον, όθεν το δικαστήριον των έν Ναυπλίω έφετών εκλάβον την δίκην ως συνοπτικήν και άπορρίψαν την περι άποπειρας συμβιβασμού ένστασιν, έσφαλμένως έφηρμισε τα άρθρα 618 αρ. 4 και 532 αρ. 3 της πολ. δικονομ. και παρεβίβασε τα άρθ. 531 της πολ. δικονομίας.

Επειδή ή διάταξις του άρθ. 531 της πολ. δικονομίας δύναται να προταθή κατά ρητήν έκφρασιν του νόμου και εξ επαγγέλματος, και έχουσα κύριον και άμεσον σκοπόν την μείωσιν των δικών και την εύκόλυσιν και ταχέαν άποπεράτωσιν εκείνων, αίτινες δι' ήθελαν συμβιβασθή ουδέ δι' της προσπαθήσεως της πρds τουτο διοριθείσης άρχής, δεν έμπεριέχει μόνον τύπου ουσιώδη αλλά είναι και δημοσίως τάξεως, ώστε έδύνατο να γείνη χρήσις της ένστάσεως τούτης και ένώπιον των έφετών.

Διά ταυτα δικάζον κατ' έρήκην, άναρρει τας δύο από 18 και 23 Ιουνίου ε. ε. και υπ' αριθ. 115 και 126 αποφάσεις των έν Ναυπλίω έφετών και την από 11 Ιουλίου 1835 και υπ' αριθ. 133 του έν Τριπόλει πρωτοδικείου, και ύλην την ένώπιον των έφετών και των πρωτοδικών διαδικασίαν, παραπέμπει την υπόθεσιν εις το έν Αθήναις πρωτοδικειον, μετά την απαιτουμένην πρds συμβιβασμόν άποπειραν, καταδικάζει τους άναρσειβλήτους Γεωρ. Καρακατζάνη, Χαράλαμπον Ζέγκελην, Αναστάσιον Γεωργόπουλον, Παναγιώτην Μουμουτζήν, Κωνσ. Γαλανόπουλον και Γιαννάκον Γεωργόπουλον εις τα δικαστικά έξοδα της πρρούτης δίκης και εις τα εκκαθαρισθησόμενα έξοδα του άναρσειόντος, και διατάττει να έπιστραφή εις τον άναρσειόντα το καταβληθέν πρόστιμον των διακοσίων δραχμών, να γραφή ή παρούσα άπόφασις εις το περιθώριον του πρωτοτύπου της άναρσειβείσης άποφάσεως των έν Ναυπλίω έφετών υπ' αριθ. 126 και να δημοσιευθή διά της έφημερίδος των Άγγελιών δαπάνη των ήτηθέντων.

Εκρίθη και άπεφασίσθη έν Αθήναις την τρίτην Σεπτεμβρίου του 1837 έτους.

Εδημοσιεύθη έν Αθήναις την 8 Σεπτεμβρίου 1837.